

Дѣте и косче.

„Косче черно,
Ти навѣрно
Чакашъ близки, свой;
Чакашъ татка,
Майка сладка
Съ тѣжни мисли рой.

„Мислишъ здраво,
Казвашъ право,
Миличко дѣте,
Но отъ снощи
Вѣрвай, още
Не се връщатъ тѣ!

Изъ гнѣздцето
Азъ гласцето
Твое чухъ: „пъръ-пюкъ“ ...
Не грижи се,
Не тѣжи се,
До - щатъ скоро тукъ“ ...

Безъ хранища,
Безъ водица
Ще стѣмъ за напѣдъ;
Що ще чина?
Ще загина
Клето въ този свѣтъ“.

„Ще те пдя,
Птичко моя,
Ще те храня азъ,
Че си чудна,
Лека, будна
И съ приятень гласъ!“ ...

Люб. Бобевски.